5. 5. 2005

ID: 32914

Společný nájem bytu manžely

Společný nájem bytu podle ustanovení § 704 odst.1 občanského zákoníku nevznikne, jestliže manželé, kteří nezaložili společnou domácnost, prokazatelně vstoupili do manželství s úmyslem trvale žít odděleně nebo jestliže jejich záměr (zákonem předpokládaný) trvale spolu žít nebyl nikdy uskutečněn v důsledku toho, že - aniž by spolu vůbec někdy začali trvale žít - došlo v jejich vztazích k trvalému a hlubokému rozvratu a manželství přestalo plnit svoji společenskou funkci.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 969/2002, ze dne 8.10.2003)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobců A) Ing. R. V., B) Ing. N. L., C) K. P., D) T. P. a E) Městské části P., všech zastoupených advokátem, proti žalované A. V., zastoupené advokátem, o přivolení k výpovědi z nájmu bytu, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 3 pod sp. zn. 7 C 165/99, o dovolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 21. května 2001 č.j. 7 C 165/99-88 a proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. října 2001 č.j. 36 Co 57/2001-101, tak, že řízení o dovolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 21. května 2001 č.j. 7 C 165/99-88 se zastavuje a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. října 2001 č.j. 36 Co 57/2001-101 a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 21. května 2001 č.j. 7 C 165/99-88 se zrušují a věc se vrací Obvodnímu soudu pro Prahu 3 k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Žalobci v žalobě, která byla dne 6.5.1999 podána u Obvodního soudu pro Prahu 3, žalované sdělili, že jí z důvodu uvedeného v ustanovení § 711 odst.1 písm.d) občanského zákoníku vypovídají nájem "bytu, sestávajícího se ze čtyř pokojů a kuchyně, III. kategorie, který je situován ve 3. poschodí domu č.p. 404 v P., H. 43" v "3 měsíční výpovědní lhůtě, která počne běžet prvním dnem kalendářního měsíce následujícího po právní moci rozsudku obsahující přivolení k výpovědi nájmu", a domáhali se, aby soud k této výpovědi z nájmu bytu přivolil, aby stanovil běh trojměsíční výpovědní lhůty od prvního dne kalendářního měsíce následujícího po právní moci rozsudku a aby žalované "a všem, co s ní bydlí", uložil byt vyklidit a žalobcům předat do 15 dnů od zajištění přístřeší. Žalobu odůvodnili zejména tím, že žalovaná platí nájemné již několik let s velkým časovým zpožděním, že naposledy nájemné zaplatila v září 1998 a že na nájemném dluží žalobcům 22.385,- Kč. Žalobci považují neplacení nájemného za hrubé porušení povinností spojených s nájmem bytu, které odůvodňuje výpověď z nájmu bytu podle ustanovení § 711 odst. 1 písm. d) občanského zákoníku.

Obvodní soud pro Prahu 3 rozsudkem ze dne 28.3.2000 č.j. 7 C 165/99-45 žalobě vyhověl (přivolil k výpovědi z nájmu "bytu sestávajícího ze 4 pokojů a kuchyně, III. kategorie, který je situován ve 3. patře domu č.p. 404 v P., H. 43", kterou dali žalobci žalované, určil, že tříměsíční výpovědní lhůta počne běžet prvním dnem kalendářního měsíce následujícího po právní moci rozsudku, a uložil žalované povinnost byt vyklidit a vyklizený předat žalobcům do patnácti dnů po zajištění přístřeší) a rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení 12.875,- Kč. Vycházel ze zjištění, že žalovaná v době podání žaloby dlužila na nájemném za období "od října 1998 do dubna 1999" celkem 22.385,-Kč; část dluhu v průběhu soudního řízení sice uhradila, avšak za "další období" jí dluh na nájemném naopak vznikl a v době rozhodování soudu stále dlužila nájemné za čtyři měsíce a nedoplatky za vyúčtování služeb za rok 1996 a 1998. Protože žalovaná ani v minulosti neplatila nájemné řádně (za rok 1993 a část roku 1994 zaplatila až v roce 1995 a v ostatních obdobích platila

často se značným zpožděním), soud prvního stupně dospěl k závěru, že problémy žalované s placením nájemného jsou trvalého rázu a že je nelze omluvit "momentálními finančními problémy, ani jako důsledek, že byla žalované odcizena část vybavení domácnosti jejím bratrem", neboť žalovaná neplatila nájemné již několik měsíců před touto událostí. Z "trestního spisu" pak bylo zjištěno, že žalovaná v době před krádeží vlastnila celou řadu hodnotných věcí, které nelze pokládat za základní vybavení domácnosti, a měla tedy možnost v případě tíživé finanční situace (jak uváděla) získat finanční prostředky na úhradu nájemného. Žalovaná tedy dlouhodobě nájemné neplatila, a proto jsou splněny podmínky pro přivolení k výpovědi z nájmu bytu podle ustanovení § 711 odst. 1 písm. d) občanského zákoníku.

K odvolání žalované Městský soud v Praze usnesením ze dne 6.3.2001 č.j. 15 Co 403/2000-69 rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V průběhu odvolacího řízení zjistil, že žalovaná uzavřela dne 6.11.1998 (tedy v době, kdy již byla nájemkyní předmětného bytu) manželství s J. V. a že její manželství bylo v listopadu 2000 rozvedeno. Za této situace bylo potřebné se zabývat otázkou, zda v souvislosti s uzavřením manželství žalované s J. V. nevzniklo podle ustanovení § 704 odst. 1 občanského zákoníku právo společného nájmu bytu, zda po rozvodu manželství "byla či nebyla uzavřena dohoda ve smyslu § 705 odst.1 občanského zákoníku" a zda "tedy nejde o nedostatek pasivní legitimace na straně žalované". Odvolací soud uložil soudu prvního stupně, aby v dalším řízení "si připojil rozvodové spisy ohledně manželů A. a J. V. a provedl příslušná zjištění", aby vyslechl žalovanou a svědka J. V. "ke způsobu soužití, zejména však k dohodě ohledně užívání bytu po rozvodu", a aby objasnil, zda "dluh na nájemném trvá či nikoli" a zda "je možné odepřít žalobcům jejich právo týkající se přivolení k výpovědi z nájmu bytu" podle ustanovení § 3 odst. 1 občanského zákoníku.

Po provedení dalších důkazů Obvodní soud pro Prahu 3 rozsudkem ze dne 21.5.2001 č.j. 7 C 165/99-88 žalobě znovu vyhověl a rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení částku 20.000,- Kč. Zjistil, že manželství žalované s J. V., uzavřené dne 6.11.1998, trvalo do 25.11.2000; manželství bylo od počátku "pouze formální", manželé nikdy nevytvořili společnou domácnost, žalovaná bydlela v předmětném bytě se svým synem a J. V. pak u rodičů v P., Z. 2637. Na základě uvedených zjištění dovodil, že "společný nájem v daném případě za této situace nevznikl", že "J. V. si žádný nárok na byt nečinil" a že "po rozvodu se manželé dohodli tak, že v bytě zůstane žalovaná"; žalovaná je proto ve věci pasivně legitimována. Shodně jako ve svém předchozím rozsudku považoval soud prvního stupně neplacení nájemného ze strany žalované za dlouhodobou záležitost, což "nelze změnit" ani tvrzením žalované, že se ocitla v nepříznivé finanční situaci a že proto nemohla platit nájemné (z důvodu odcizení řady věcí jejím bratrem z její domácnosti). Požadavek žalobců na přivolení k výpovědi z nájmu bytu obsažené v žalobě, která byla žalované doručena dne 28.7.1999, a k vyklizení bytu nemůže být v rozporu s dobrými mravy.

K odvolání žalované Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 25.10.2001 č.j. 36 Co 57/2001-101 rozsudek soudu prvního stupně potvrdil "s tím, že žalovaná je povinna zaplatit žalobcům náklady řízení k rukám advokáta", a rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobcům na náhradě nákladů odvolacího řízení 2.655,- Kč k rukám advokáta. Na základě skutkových zjištění soudu prvního stupně dovodil, že uzavřením manželství s J. V. vznikl žalované a jejímu manželovi k předmětnému bytu podle ustanovení § 704 odst.1 občanského zákoníku společný nájem. Vzhledem k tomu, že "manželé nikdy společnou domácnost nevedli, společně nežili, manžel žalované se do bytu nikdy nenastěhoval a jejich manželství bylo jen krátkým formálním svazkem", je třeba podle názoru odvolacího soudu "analogicky použít ustanovení § 707 odst.1 a § 708 občanského zákoníku a dojít k závěru, že k zániku společného nájmu bytu došlo v důsledku opuštění společné domácnosti manželem žalované, resp. tím, že ji vůbec nezaložili". V ostatním se odvolací soud ztotožnil se závěry soudu prvního stupně, že žalovaná dlouhodobě porušovala své povinnosti vyplývající z nájmu bytu, když neplatila řádně nájemné, což sama nezpochybňuje. Proto je dán "zákonný důvod" pro vyhovění žalobě.

Proti rozsudku soudu prvního stupně ze dne 21.5.2001 č.j. 7 C 165/99-88 a proti rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání. Namítá, že v době podání výpovědi z nájmu bytu byla vdaná, že podle ustanovení § 704 odst.1 občanského zákoníku vznikl oběma manželům společný nájem bytu a že "bylo třeba dát výpověď z nájmu bytu a posléze přivolit k výpovědi z nájmu bytu vůči oběma manželům". Protože podle ustanovení § 704 odst.1 občanského zákoníku společný nájem vzniká "uzavřením sňatku, tedy v jediném okamžiku ze zákona", nemůže mít na tuto skutečnost žádný vliv "další intenzita manželského soužití". Není proto důvod zkoumat, zda "vznikla společná domácnost", neboť ustanovení § 704 odst.1 občanského zákoníku vedení společné domácnosti pro vznik společného nájmu bytu manžely nevyžaduje. Žalovaná navrhla, aby dovolací soud rozsudky soudů obou stupňů zrušil.

Podáním ze dne 27.5.2002 žalovaná doplnila své dovolání o další důvody. Uvedla v něm, že "nikdy neobdržela od žalobců vyúčtování za nezaplacené nájemné", že není pravdivé tvrzení žalobců o tom, že by byt přenechala do podnájmu, a že předmětný byt jí byl přidělen jako byt III. kategorie a jen na základě jejích investic byl "zhodnocen na byt I. kategorie". Dlužila-li žalovaná na nájemném "jakoukoliv částku", nikdy se tak nestalo v úmyslu neplnit povinnosti nájemce bytu, a po zlepšení její finanční situace byly k 11.3.2000 všechny její závazky uhrazeny.

Nejvyšší soud ČR rozhoduje v občanském soudním řízení o mimořádném opravném prostředku - dovolání - proti pravomocnému rozhodnutí odvolacího soudu (srov. § 236 odst. 1 o.s.ř.).

Rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 21.5.2001 č.j. 7 C 165/99-88 vydaný v této věci není rozhodnutím odvolacího soudu; jde o rozhodnutí soudu prvního stupně a již z tohoto důvodu je jeho přezkum dovolacím soudem (v dovolacím řízení) vyloučen. Občanský soudní řád proto ani neupravuje funkční příslušnost soudu pro projednání dovolání podaného proti takovémuto rozhodnutí soudu prvního stupně (srov. § 10a o.s.ř.).

Nedostatek funkční příslušnosti je neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení, a proto Nejvyšší soud České republiky řízení o dovolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 21.5.2001 č.j. 7 C 165/99-88 zastavil (§ 104 odst. 1 o.s.ř.).

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) se dále zabýval dovoláním žalované proti rozsudku odvolacího soudu ze dne 25.10.2001 č.j. 36 Co 57/2001-101. Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř. a že k podání žalované ze dne 27.5.2002, kterým doplnila své dovolání proti rozsudku odvolacího soudu, nelze přihlížet, neboť jím byly v rozporu s ustanovením § 242 odst.4 o.s.ř. změněny dovolací důvody po uplynutí lhůty k dovolání, se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o.s.ř.).

Podmínky přípustnosti dovolání proti rozsudku odvolacího soudu jsou obsaženy v ustanovení § 237 o.s.ř.

Dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé [§ 237 odst.1 písm.a) o.s.ř.] nebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil [§ 237 odst.1 písm.b) o.s.ř.], anebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 odst.1 písm.b) o.s.ř. a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam [§ 237 odst.1 písm.c) o.s.ř.]; to neplatí

ve věcech, v nichž dovoláním dotčeným výrokem bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 20.000,- Kč a v obchodních věcech 50.000,- Kč, přičemž se nepřihlíží k příslušenství pohledávky [§ 237 odst.2 písm.a) o.s.ř.], a ve věcech upravených zákonem o rodině, ledaže jde o rozsudek o omezení nebo zbavení rodičovské zodpovědnosti nebo pozastavení jejího výkonu, o určení (popření) rodičovství nebo o nezrušitelné osvojení [§ 237 odst.2 písm.b) o.s.ř.].

Žalovaná dovoláním napadá rozsudek odvolacího soudu ve výroku, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé. Podle ustanovení § 237 odst.1 písm.b) o.s.ř. dovolání není přípustné, a to již proto, že soud prvního stupně ve svém rozsudku ze dne 21.5.2001 č.j. 7 C 165/99-88 rozhodl ve věci samé stejně jako ve svém dřívějším rozsudku ze dne 28.3.2000 č.j. 7 C 165/99-45, který byl odvolacím soudem (jeho usnesením ze dne 6.3.2001 č.j. 15 Co 403/2000-69) zrušen. Dovolání žalované proti rozsudku odvolacího soudu tedy může být přípustné jen při splnění předpokladů uvedených v ustanovení § 237 odst.1 písm.c) o.s.ř.

Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam ve smyslu ustanovení § 237 odst.1 písm.c) o.s.ř. zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem [§ 237 odst.3 o.s.ř.].

Dovolací soud je při přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu zásadně vázán uplatněnými dovolacími důvody (srov. § 242 odst.3 o.s.ř.); vyplývá z toho mimo jiné, že při zkoumání, zda napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve smyslu ustanovení § 237 odst.3 o.s.ř. ve věci samé po právní stránce zásadní právní význam, může posuzovat jen takové právní otázky, které dovolatel v dovolání označil.

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst.1 písm.c) o.s.ř. není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud za použití hledisek, příkladmo uvedených v ustanovení § 237 odst.3 o.s.ř., dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé po právní stránce zásadní význam skutečně má.

V projednávané věci odvolací soud řešil právní otázku, zda, stal-li se některý z manželů nájemcem bytu před uzavřením manželství, vznikne podle ustanovení § 704 odst.1 občanského zákoníku uzavřením manželství oběma manželům společný nájem bytu i tehdy, jestliže nezaložili společnou domácnost a nezačali spolu nikdy trvale žít. Uvedená právní otázka dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu vyřešena. Vzhledem k tomu, že její posouzení bylo pro rozhodnutí projednávané věci významné (určující), představuje napadený rozsudek odvolacího soudu rozhodnutí, které má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Dovolací soud proto dospěl k závěru, že dovolání proti rozsudku odvolacího soudu je přípustné podle ustanovení § 237 odst.1 písm.c) o.s.ř.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o.s.ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.), Nejvyšší soud ČR dospěl k závěru, že dovolání je částečně opodstatněné.

Podle ustanovení § 711 odst.1 písm.d) občanského zákoníku pronajímatel může vypovědět nájem bytu s přivolením soudu, jestliže nájemce hrubě porušuje své povinnosti vyplývající z nájmu bytu, zejména tím, že nezaplatil nájemné nebo úhradu za plnění poskytovaná s užíváním bytu za dobu delší než tři měsíce.

Podle ustálené judikatury soudů (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12.11.1998 sp. zn. 2 Cdon 1706/97, uveřejněný pod č. 43 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 1999) soud posuzuje existenci důvodu k výpovědi nájmu bytu k okamžiku doručení výpovědi i v případě, že

tímto důvodem je neplacení nájemného po dobu delší než 3 měsíce. Podle zjištění soudů, které dovolatelka nezpochybňuje, byla výpověď z nájmu bytu doručena žalované dne 28.7.1999.

Je-li byt ve společném nájmu manželů, svědčí právo nájmu oběma manželům společně a nedílně. Uvedené mimo jiné znamená, že výpověď z nájmu bytu musí pronajímatel dát oběma manželům a oběma manželům musí být doručena (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26.6.1997 sp. zn. 2 Cdon 37/97, uveřejněný pod č. 55 v časopise Soudní judikatura, roč. 1997). V případě, že pronajímatel dal výpověď z nájmu bytu jen jednomu z manželů (jednomu ze společných nájemců bytu manželi), popřípadě jen jednomu z manželů byla doručena, nemůže taková výpověď z nájmu bytu způsobit zánik nájemního vztahu; soud proto k ní nemůže přivolit.

Z uvedeného vyplývá, že pro rozhodnutí v této věci bylo - za situace, kdy žalobci dali výpověď z nájmu bytu toliko žalované a kdy žalovaná byla od 6.11.1998 do 25.11.2000 manželkou J. V. - mimo jiné významné, zda ke dni doručení výpovědi (tj. ke dni 28.7.1999) byla nájemcem bytu pouze žalovaná nebo zda předmětný byt byl k tomuto dni ve společném nájmu žalované a jejího manžela J. V.

Podle ustanovení § 704 odst.1 občanského zákoníku stal-li se některý z manželů nájemcem bytu před uzavřením manželství, vznikne oběma manželům společný nájem bytu uzavřením manželství.

Z citovaného ustanovení vyplývá, že ke vzniku společného nájmu v tomto případě dochází přímo ze zákona (uzavřením manželství), aniž by byla musela být splněna podmínka trvalého soužití manželů (jako je tomu při vzniku společného nájmu bytu manželů podle ustanovení § 703 odst.1 občanského zákoníku - srov. § 703 odst.3 občanského zákoníku) nebo vedení společné domácnosti manželi v bytě, jehož se právo společného nájmu týká. Ustanovení § 704 odst.1 občanského zákoníku je přitom právní normou kogentní povahy, tj. právní normou, která vylučuje (§ 2 odst.3 občanského zákoníku), aby si účastníci občanskoprávních vztahů upravili smlouvou svá práva a povinnosti odlišně (srov. právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 1.3.2000 sp. zn. 26 Cdo 327/2000, který byl uveřejněn pod č. 81 v časopise Soudní judikatura, roč. 2000).

Právní úprava vzniku společného nájmu bytu manžely obsažená v ustanovení § 704 odst.1 občanského zákoníku vychází z předpokladu, že účelem manželství, vyplývajícím z obsahu práv a povinností manželů, je "žít spolu, být si věrni, vzájemně respektovat svoji důstojnost, pomáhat si, společně pečovat o děti a vytvářet zdravé rodinné prostředí" (srov. § 18 zákona o rodině) a že tedy muž a žena vstupují do manželství s úmyslem trvale spolu žít; nestanoví proto - na rozdíl od vzniku práva společného nájmu bytu, k němuž dochází za trvání manželství (§ 703 občanského zákoníku) - podmínku trvalého společného soužití manželů. Ustanovení § 704 odst.1 občanského zákoníku současně bere v úvahu, že muž a žena mohou v době uzavření manželství již spolu trvale žít nebo že trvalé soužití mohou založit až po uzavření manželství; požadavek, aby v době uzavření manželství spolu trvale žili, by v některých případech mohl mít za následek pochybnosti o vzniku práva společného nájmu bytu, popřípadě by vzbuzoval pochybnosti o tom, kdy právo společného nájmu manžely opravdu vzniklo.

Předpoklad, že muž a žena vstupují do manželství s úmyslem trvale spolu žít, však nemusí být vždy naplněn. Je nepochybné, že se mohou (z různých důvodů, například pro svůj zdravotní stav, z důvodu péče o přestárlé rodiče apod.) v souvislosti s uzavřením manželství dohodnout, že budou jako manželé trvale žít odděleně, nebo že jejich úmysl žít spolu trvale nemusí být uskutečněn, protože ještě před tím, než spolu vůbec začali trvale žít, došlo v jejich vztazích k trvalému a hlubokému rozvratu a manželství přestalo plnit svoji společenskou funkci. Za této situace by vznikl podle ustanovení § 704 odst.1 občanského zákoníku společný nájem bytu, aniž by to odůvodňovala povaha a smysl vztahů mezi manžely a aniž by vůbec mohl podle ustanovení § 708 občanského zákoníku - v rozporu se zněním a smyslem tohoto ustanovení - zaniknout (nelze totiž "opustit to, co zde nikdy

nebylo"). V takovýchto případech, tedy jestliže manželé spolu trvale nežijí, je proto možné analogickým užitím (ve smyslu ustanovení § 853 občanského zákoníku) ustanovení § 703 odst.3 občanského zákoníku dovodit, že právo společného nájmu manžely podle ustanovení § 704 odst.1 občanského zákoníku nevznikne.

Dovolací soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že společný nájem bytu podle ustanovení § 704 odst.1 občanského zákoníku nevznikne, jestliže manželé, kteří nezaložili společnou domácnost, prokazatelně vstoupili do manželství s úmyslem trvale žít odděleně nebo jestliže jejich záměr (zákonem předpokládaný) trvale spolu žít nebyl nikdy uskutečněn v důsledku toho, že - aniž by spolu vůbec někdy začali trvale žít - došlo v jejich vztazích k trvalému a hlubokému rozvratu a manželství přestalo plnit svoji společenskou funkci.

V projednávané věci odvolací soud - jak vyplývá z odůvodnění jeho rozsudku - z uvedeného právního názoru nevycházel. Jeho závěr, že právo společného nájmu předmětného bytu mezi žalovanou a jejím manželem J. V. sice podle ustanovení § 704 odst.1 občanského zákoníku vzniklo, ale za "analogického užití ustanovení § 707 odst.1 a § 708 občanského zákoníku" zaniklo "v důsledku opuštění společné domácnosti manželem žalované, resp. tím, že ji vůbec nezaložili", jednak vychází z analogického užití ustanovení, které upravují občanskoprávní vztahy, jež řešené situaci neodpovídají, jednak je nelogický, neboť předpokládá, že společný nájem bytu žalované a jejího manžela zanikl v důsledku takové skutečnosti, která nikdy nenastala, a navíc otázku společného nájmu bytu neřeší se zřetelem ke dni, v němž byla žalované doručena výpověď z nájmu bytu. Veden chybným právním názorem se odvolací soud náležitě nezabýval tím, zda žalovaná a J. V. měli při uzavření jejich manželství v úmyslu žít trvale spolu nebo trvale odděleně, popřípadě, nedohodli-li se při uzavření manželství na tom, že budou trvale žít odděleně, kdy došlo v jejich vztazích k trvalému a hlubokému rozvratu a jejich manželství přestalo plnit svoji společenskou funkci.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu není správný, neboť spočívá na chybném právním posouzení věci; Nejvyšší soud České republiky jej proto zrušil (§ 243b odst. 2 část věty za středníkem o.s.ř.). Vzhledem k tomu, že důvody, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, platí i na rozsudek soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud České republiky i toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3 věta druhá o.s.ř.).

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Nesprávné poučení
- Nájem bytu
- Nároky pozůstalých (exkluzivně pro předplatitele)
- Odpovědnost státu za újmu (exkluzivně pro předplatitele)
- Promlčení (exkluzivně pro předplatitele)
- Valná hromada (exkluzivně pro předplatitele)
- Doručování
- Zastoupení
- Zánik závazku
- Zadržovací právo
- Insolvenční řízení (exkluzivně pro předplatitele)